

شادخواست گردآوری کرده و انتشارات فراگاه آن را منتشر کرده است. مهدی شادخواست درباره کتاب «شاعران نیکی» گفت: ۵ سال در نشریه نیکی شعرهایی را از شاعران چاپ کردم و تصمیم گرفتم برگزیده‌ای از آنها را در مجموعه‌ای گردآوری کنم. وی افزود: نشریه نیکی، وابسته به انجمن خیریه حمایت از بیماران کبدی است و در ۵ سالی که من در این نشریه کار می‌کردم، شعرها را به عنوان مسئول صفحه شعر به چاپ رساندم؛ شعرهای زیادی در موضوعات مختلف از جمله عاشورایی، عرفانی، عاشقانه و... از این رو تصمیم گرفتم شعرها را در قالب کتابی ۸۶ صفحه‌ای به نفع بیماران کبدی چاپ کنم که مورد استقبال نیز قرار گرفت و در عرض یک ماه بیشتر آن فروخته شد. مهدی شادخواست در پایان گفت: در این کتاب شعرهایی هم از شاعران کشورهای دیگر مانند تاجیکستان و افغانستان آمده است.

گفت‌وگو از

مهتاب احدی

خبرگزاری آینده روشن،

۱۲ دی‌ماه ۱۳۸۵

گفت‌وگو با مهدی شادخواست؛

شاعر و ادب‌پژوه

حمایت شاعران و منتقدان

شاعران نیکی مجموعه‌ای از اشعار شاعران نام‌آشنا و گمنام معاصر است که به کوشش مهدی شادخواست (شاعر و ادب‌پژوه) از سوی انتشارات فراگاه به بازار کتاب عرضه شده است.

مهدی شادخواست ضمن اعلام این خبر به همشهری آنلاین گفت: در ۵ سالی که مسئولیت صفحات شعر مجله نیکی را بر عهده داشتیم، همواره مورد حمایت شاعران و منتقدان قرار گرفتیم. در این مدت اکثر شاعران، ادیبان و نیز خوانندگان عادی متفق‌القول بودند که صفحات شعر و نقد مجله نیکی از تنوع خاصی برخوردار بوده و نقدهایی که در آن منتشر شده بسیار راهگشا بوده است.

به گفته شادخواست، هدف اصلی از راه‌اندازی صفحه شعر نیکی (نشریه ماهانه انجمن بیماران کبدی ایران) ارائه اشعاری از شاعران گمنام، نوجو، جست‌وجوگر و جوان در کنار شاعران نامی بود که با ارسال اشعار خود، فضایی صمیمی و دلنشین برای خوانندگان رقم می‌زدند.

از این شاعر و ادب‌پژوه کتاب‌های «کفه ترازو» (مجموعه نقد و تحقیق) «چه زیبا می‌شوی وقتی نگاهت می‌کنم» و «اقیانوسی در آکواریوم» (۲ مجموعه شعر) در سال‌های ۷۹ تا ۸۳ منتشر شده است.

گفت‌وگو از

عبدالحسن مختاباد، همشهری آنلاین

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۶

نقد و نقادی در ایران و جهان در گفت‌وگو با مهدی شادخواست

مهدی شادخواست از فرزندان اهل هنر و ادب گیلان زمین است. وی دانش‌آموخته رشته زبان و ادبیات فارسی از دانشگاه تهران و دارای کارنامه خوبی در عرصه شعر، نقد و پژوهش است. در صفحات ادبی نشریات نیز حضوری شایسته و مؤثر دارد. هفته‌نامه «مسائل روز» گفت‌وگوی مفصلی با این فرزند فکور و علاقه‌مند به فرهنگ گیلان ترتیب داده که آن را می‌خوانیم:

مسائل روز: آقای شادخواست! آیا کتاب «در خلوت روشن» نقد و پژوهش‌های ادبی به چاپ دوم رسید و آیا از چگونگی کار راضی هستید؟ بازتاب آن چگونه بود؟

«در خلوت روشن» با استقبال خوب شاعران، منتقدان و علاقه‌مندان شعر امروز روبه‌رو شد و بازتاب‌های خوبی هم در آن سوی مرزها داشت تا جایی که در خبرهای فرهنگی رادیویی آن را معرفی کردند. در ایران نیز محققان و استادان دانشگاه در مقالات و پژوهش‌هایشان به آن استناد می‌کنند و ارجاع می‌دهند. همچنین شنیده‌ام در بعضی از انجمن‌های ادبی کشور مطالعه آن را به جوانان توصیه می‌کنند و در برخی دانشگاه‌ها جزو منابع معرفی و تدریس می‌شود. با وجود این به چاپ دوم نرسید؛ هرچند چاپ اول آن نیز در بازار موجود نیست. موانعی ایجاد شد که از چاپ دوم آن فعلا صرف نظر کرده‌ام؛ زیرا به گفته ناشر در چاپ دوم باید

بخش‌هایی از آن حذف شود و حذف بخش‌هایی از آن به ساختار تحلیلی، تاریخی و تکوینی اش لطمه می‌زند و ابهاماتی را برای خواننده به وجود می‌آورد و همانطور که می‌دانید هدف از تحقیق، روشن کردن نقاط تاریک موضوع است، نه افزودن به ابهامات!

مسائل روز: آیا در چاپ دوم، جریان‌های بعد از آن را به کتاب اضافه می‌کنید و اضافاتی خواهید داشت؟

بله، اگر شرایط برای چاپ دوم فراهم شود، حتماً فصل‌هایی به آن اضافه خواهیم کرد. تألیف کتاب در سال ۱۳۸۳ به پایان رسید و در سال ۱۳۸۴ منتشر شد و از آن سال تاکنون، مجموعه شعرهای متعددی چاپ و منتشر شده و نظریه‌ها و جریان‌های جدیدی مطرح شده‌اند که مدعی سبک جدیدی در شعر هستند؛ هرچند اندک‌شمارند اما باید مورد بررسی قرار گیرند. البته تعدد شاعران و اقبال جوانان به شعر را باید به فال نیک گرفت اما ارائه و تثبیت هر جریان و نظریه‌ای نیاز به مقدماتی دارد و بدون مطالعه و تحقیق نباید تئوری صادر کرد و کار را تمام شده پنداشت!

مسائل روز: پژوهش‌های ادبی را در ایران چگونه می‌بینید؟

«ملتی که کتاب نمی‌خواند باید تمام تاریخ را تجربه کند». متأسفانه به پژوهش‌های ادبی چنانکه باید و شاید بها داده نمی‌شود و مؤسسات فرهنگی از محققان این حوزه، حمایت‌های مادی نمی‌کنند بنابراین محققان ناچارند به کارهای دیگری مشغول شوند و وقت کمتری را صرف تحقیق و مطالعه کنند. به قول شاملو «... سخن‌ها می‌توانم گفت/ غم نان اگر بگذارد».

علاوه بر این، در بسیاری از موارد می‌بینیم که روش‌های تحقیق نیز رعایت نمی‌شود؛ برخی از محققان جوان به شرافت ادبی پایبند نیستند. شرافت ادبی؛ یعنی نویسنده و پژوهشگر برای اثبات نظریه خود از نوشته‌های دیگران به نام خود استفاده نکند و حقوق معنوی محققان پیشین را رعایت کند. در محافل ادبی دنیا اعتبار یک نوشته به مدارک و مآخذی است که محقق در پایان آن ارائه می‌دهد در حالی که در ایران چنین نیست! بارها شنیده‌ام که می‌گویند نویسنده (محقق) باید خودش بنویسد و به منابع و نوشته‌های دیگران کاری نداشته باشد. این، اشتباه است! اگر من درباره نیما می‌نویسم، قبل از من محققان دیگری نیز درباره آن نوشته و اظهار نظر کرده‌اند؛ بنابراین وقتی از نظر آنان استفاده می‌کنم – چه رد کنم، چه قبول – باید با ذکر مأخذ باشد. محقق باید شرافت ادبی را رعایت کند حتی اگر نقل به مضمون باشد. متأسفانه در برخی از دانشگاه‌ها و مدارس به دانشجویان و دانش‌آموزان گفته می‌شود این کتاب‌ها را بخوانند و خلاصه‌نویسی (یا رونویسی) کنند و دانشجو به جای اینکه شیوه پژوهش و تحقیق کردن را یاد بگیرد، عین جملات و عبارات را می‌آورد و نمره ۲۰ هم می‌گیرد! تألیف – به تعبیری – یعنی الفت دادن به اندیشه‌ها، استفاده از نظریات مختلف و تحلیل آنها. در سال ۱۳۸۹ کتابی با نام «شرح حاشیه» منتشر شد. نویسنده در این کتاب به بررسی تعدادی از جریان‌های حاشیه‌ای شعر معاصر بعد از نیما چون شعر حجم، موج نو، گفتار و ... پرداخته است اما تنها در بخش شعر گفتار ۳ بار به مقاله من با عنوان «نزدیک به روح آب» که در ماهنامه شعر چاپ شده بود، آدرس داده است؛ در حالی که در قسمت دیگر آن بخش نیز از مقاله مذکور استفاده کرده اما ارجاع نداده است. علاوه بر این در منابع و